

EDO VAN BELKOM

VLČÍ SMEČKA

VLK SAMOTÁŘ

 PRESS

Vlčí smečka Vlk samotář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Edo van Belkom

Vlčí smečka: Vlk samotář – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDO VAN BELKOM

VLČÍ SMEČKA

VLK SAMOTÁŘ

Copyright © 2005 by Edo van Belkom
Translation © Valerie Procházková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-264-6036-7
ISBN e-knihy 978-80-264-6051-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-6052-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-6044-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

KAPITOLA 1

Ranní mlha visela ve vzduchu jako těžká kouřová clona. Jak se smečka vlků hnala lesem, vlhkost se jim zachytávala na srsti a smáčela je, ale až na kůži nepronikla. Půda byla měkká a vlahá a voněla přírodou a novým životem, jako by samotná země byla živou bytostí.

V čele smečky běžela Tora a udávala směr svým třem bratrům, aniž by se přitom příliš vzdalovala od stezky. Harlan se držel těsně za ní, a dalo mu to trochu zabrat. Vždycky býval z celého vrhu nejmenší, ale posledních pár měsíců ke svojí radosti rostl jako z vody. Ted' byl v lidské podobě jen o palec* menší než Tora a jako vlk vážil jenom o pár liber** míň. Na jaře už bude větší než ona, a stejně tak i silnější, aspoň v to doufal.

* 1 palec = 2,54 cm

** 1 libra = 0,45 kg

Za Harlanem následoval pohodlným tempem Noble a chvílemi mu chňapal po zadních tlapách, aby svého menšího bratříčka přiměl držet tempo s ostatními. Noble by klidně mohl běžet jako první, vedoucí pozici ve smečce většinou zastával on, ale občas se rád nechal vést a oddechl si od břemene odpovědnosti za sourozence.

Skupinu uzavíral Argus, zdaleka největší a nejsilnější ze smečky. Kdyby chtěl, také by mohl být v čele, a pokud by si to ušmýsl, dokonce ani Noble by si mu netroufl odporovat. Ale dnes Argusovi nevadilo, že za ostatními zaostával. Byl s tím spokojený už celý poslední týden a nic nenasvědčovalo, že by si to měl v nejbližší době rozmyslet.

Pravdou bylo, že Argus tuhle část lesa znal jako své boty a přestala ho bavit. Už týdny přemítal nad tím, co asi leželo za těmi dobře známými místy, kde se jejich smečka obvykle zdržovala. Jaká byla například půda výš v horách? A na jejich vrcholcích, nebo dokonce až za nimi? Copak by tam asi objevil? Bylo mu už skoro šestnáct, a přitom takové moře zatím viděl jenom v televizi.

Argus se držel zpátky, tak, aby měl sourozence ztrácející se v mlze na dohled, a nijak zvlášť se nesnažil odstup mezi sebou a jimi zmenšit. Co na tom, pokud zůstane pozadu, nebo se dokonce ocitne úplně sám v neznámém lese? Nové území k prozkoumávání by jen uvítal. Jaké výzvy na něj asi číhaly za hranicemi městečka Redstone? Neznámí tvorové, možná právě čekající na to, až je roztrhá tesáky a spáry, tvorové s krví rudou a hustou, která chutná jako...

Argus se ze všech sil snažil soustředit na smečku a na teď už nudnou toulku lesem. Upínat myšlenky na takové věci, jako hodování na jiných zvířatech, nebyl dobrý nápad. Pokud by na to příliš myslel, pokud by si jedinkrát lóknul horké čerstvé krve, mohl by tomu až moc přijít na chuť. Potom by chtěl pořád víc a víc, jako by to byla droga, a nikdy by neměl dost, dokud by ho touha po krvi úplně nepřemohla. Nebo dokud by jej neskolilo něco většího, silnějšího a chytřejšího než on. Zvířat, která dokázal usmrtit, byl bezpočet, zatímco těch, která mohla zabít jeho, jenom hrstka, ale to neznamenaló, že by tam venku neexistovala. Pokud by lovil malá zvířata, ta velká by si zase našla jeho, tím si byl jistý.

Argus vzhlédl a rozhlížel se po sourozencích. Na okrajích pěšiny viděl rozhybané větve a trávu v místech, kudy proběhli, ale jinak po nich nikde nebylo ani vidu, ani slechu. Zpomalil a sehnul se, aby očichal zem. Jejich pach byl pořád čerstvý a rozkomíhaná a narovnávací se stébla mu prozrazovala, že mají náskok jenom pár sekund.

Znovu zpomalil a dovolil si zaostat ještě víc. Poslední dobou dával Argus samotě přednost. Nebyl si jistý proč, ale někde uvnitř měl pocit – vlastně skoro jistotu – že smečku zanedlouho opustí.

Vtom se mu zjezily chlupy v týle. Na stezce před ním se mihlo něco, co k jeho smečce nepatřilo. Přítomnost toho čehosi jej z nějakého důvodu znepokojovala.

Argus se zastavil, uhnul z pěšiny a ukryl se za statnou sekvojí, která by ho schovala bez ohledu na to, v jaké podobě

by se nacházel. A pak čekal. Skrz mlhu a stromy nic neviděl, ale něco se tam bezpochyby plížilo. Slyšel, jak to šramotí v podrostu a zlehka našlapuje po prsti. Byl to slabý zvuk, jaký mohl mít na svědomí malý jelen, nebo snad dokonce pes s lovcem v závěsu. Při pomýšlení na to, že by se po jejich stezce mohl pohybovat lovec, se Argusovi zježila srst vzteky.

A pak to skrz závoj mlhy spatřil, nebo si to aspoň myslel.

Okamžitě si byl jistý, že to, co zahlédl, bylo skutečné. Ale později, když to probíral s rangerem* Brockem a svými bratry a sestrou, tuhle jistotu ztratil. Přestal věřit vlastním očím a uvažoval, jestli se mu už to šílenství, kterého se bál, nezačínalo vkrádat do hlavy.

Ale to přišlo až později. Právě teď pozoroval, jak se mezi stromy v dálce prolétá nahý muž, skoro jako nějaký pľľnoční přízrak. Chvíli z té postavy viděl jen záblesky a náznaky, až se konečně dostala na volné prostranství a on dokázal rozeznat její nezřetelný obrys.

Argus nevěděl, co si má o tom výjevu myslet. Lidi vídal v lese často, většinou turisty, méně často rangery na hlídce nebo na průzkumu, někdy dokonce televizní reportéry s jejich štáby, kteří natáčeli věci, po kterých jim nic nebylo. Ale i když byli tito lidé dotěrní, dali se čekat. Navíc bývali při procházkách lesem vesměs oblečení. Tenhle muž – to, že je to muž, z obrysu rozeznat dokázal – byl úplně nahý. Měl dlouhé vlasy, husté a hodně zacuchané, a stejně dlouhé a neupravené byly

* *ranger – strážce lesa*

i jeho vousy. Navíc byl špinavý, kůži mu pokrývaly tmavé fleky, které vypadaly jako maskování. Ale ta nahota na něm nebyla nejdivnější. Co Arguse nejvíc zarazilo, byla mužova nepřirozená chůze. Šel s hlavou vysoko zdviženou, s vypnutou hrudí a jako by vyzařoval sebejistotu.

Působilo to, jako by... do lesa patřil.

A pak, stejně náhle jak se objevil, muž zmizel. Argus zamrkal a usilovně přemýšlel, jestli to, co viděl, bylo skutečné, nebo jestli ho jenom ošálilo světlo. Už v ten moment mu v mysli klíčilo semínko pochybností.

Do Arguse někdo strčil, a když se otočil, uviděl vedle sebe Nobla. Smečka si nepochybně všimla, že zůstal pozadu, a Noble se pro něj vrátil. Skupina držela pospolu, bez ohledu na to, jak moc se někomu z nich chtělo oddělit.

Noble kývnul hlavou směrem na stezku před nimi, naznačoval, že sebou má Argus hodit. Argus přikývl a vyrazil po stezce. Na místě, kde se domníval, že spatřil toho muže, zpomalil, ale jediné, co zavětril, byl vlčí pach.

Noble do Arguse strčil podruhé a oba pospíchali za ostatními.

Když se vrátili do domu rangera Garretta Brocka, měli více než dost času na snídani. Školní autobus pro ně měl přijet nejdřív za půl hodiny a Phyllis, rangerova žena, trvala na tom, aby pokaždé měli vydatnou snídani, než začnou svůj lidský den.

Toho rána představovaly jejich první jídlo Brockovy oblíbené snídaňové klobásky, které měli ten týden už potřetí. Ze smečky chutnaly klobásky nejvíc Toře a Harlanovi. Noble na ně žádný vyhraněný názor neměl, ale Argus už jich měl plné zuby. Nejenom že se klobásky vyráběly v nějaké továrně ze zbytků a vyřazeného masa, ale tyhle byly navíc dochucené medem a javorovým cukrem. Argusovi přišla takhle kombinace odporná, ale byl vůči Phyllis moc ohleduplný na to, aby se ohradil.

„Ty nechceš žádnou klobásku?“ zeptala se ho, když si všimla, že si Argus na talíř nenaložil ani jednu.

„Ne, děkuju,“ odvětil Argus. „Ani nemám hlad.“ To byla pravda. I když apetit míval normálně pořádný, ta událost venku na stezce mu chuť k jídlu sebrala.

„Tím víc pro mě!“ vykřikl Harlan a nabral si z pánve čtyři klobásky dřív, než si to Argus rozmyslí.

„Nejsi nemocný?“ zajímal se ranger Brock a zhluboka se napil kávy ze svého velkého černého hrnku s logem fotbalového týmu BC Lions. Phyllis položila pravou dlaň Argusovi na čelo.

I když ho její dlaň na kůži studila, Argus pochyboval, že by s ním bylo po fyzické stránce něco v nepořádku. „Nic mi není.“

„Trochu hřeješ,“ řekla a zamnula si prsty, jestli mezi nimi neucítí vlhkost. Pak mu položila hřbet ruky na tvář.

„Vážně mi nic není!“ opakoval Argus.

„Jsi si jistý? Garrett by tě mohl vzít do města k doktoru Katzovi.“

„Nebyl by to problém,“ potvrdil ranger. „Mám to po cestě.“

Doktor Katz byl ve městě nový a jak byl mladý, tak byl i horlivý. Pokaždé, když u něj byl Argus nebo někdo z ostatních na prohlídce, se jich pořád vyptával na jejich vlasy a pleť, celý zvědavý, jak je možné, že jsou všichni čtyři sourozenci, ale zároveň se jeden od druhého liší jako roční období. Očividně měl podezření, že jsou nějak odlišní, a ať to bylo jakkoliv, byl odhodlaný tomu přijít na kloub. Proto bylo nejspíš lepší se prohlídkám u něj vyhnout, pokud to nebylo naprosto nezbytné. Takže místo aby se snažil ostatní uchlácholit dalším opakováním, že mu nic není, Argus prostě popadl dvě klobásky z Harlanova talíře a strčil si je do pusy.

Phyllisina tvář se rozjasnila a rty se jí roztáhly do úsměvu. Argus došel k závěru, že klobásky nechutnají tak hrozně, a uchvátil poslední, které na pánvi zbývaly, pro sebe.

„To je lepší,“ řekla Phyllis a pochvalně Arguse pohládila po hlavě.

Ranger dopil kávu a odsunul svoji židli od stolu. „No, já už musím vyrazit,“ pronesl.

„Už?“

„Chtěli, aby byl ten průzkum hotový do konce týdne. Myslím, že uhánějí už i seržanta Martina, aby se do něj s pár hochy také zapojil.“ Ranger Brock vypomáhal Lesní správě s geodetickým průzkumem a posledních pár dní kvůli tomu pracoval ve dvanáctihodinových směnách. O průzkumu nikomu moc neřekl, ale všem bylo zřejmé, že jej na něm něco znepokojuje. „Ať se vám daří ve škole,“ popřál dětem. „Uvidíme se později.“

Phyllis přichystala manželovi termosku s kávou a vyprovodila ho ze dveří.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Noble Arguse hned, co Phyllis a Garrett zmizeli.

„Jsem v pohodě,“ odsekl Argus. Pak si povzdechl a opravil se: „Vlastně nevím.“

Noble, Tora a Harlan přestali jíst a všichni upřeli pohled na bratra.

„Nevšiml jste si někdo něčeho divného, když jsme se byli ráno proběhnout?“

„Bylo mokro,“ poznamenal Harlan. „Hodně deště a mlhy, i na tu denní dobu.“

Argus zavrtěl hlavou. „To jsem nemyslel.“

„Tak co jsi *myslel*?“ zajímala se Tora.

„Neviděli jste venku něco *divného*?“

Noble na něj naléhal: „Jak to myslíš, divného?“

Argus nad tou otázkou chvilku přemýšlel. Chtěl jim popsat, co zahlédl, ale popravdě už si tím sám nebyl jistý. Nikdo z ostatních si na stezce ničeho zvláštního nevšiml a nic neobvyklého ani necítil. Měl by se jim svěřit, že viděl nějakého ducha nebo přízrak? Kdyby to měl pojmenovat, nazval by to přesně takhle. Ale pokud by jim to řekl, jen by se mu vysmáli, obzvlášť Harlan, který se vždycky chytil čehokoliv, čím by mohl velkého bratra zesměšnit.

Nakonec se Argus přinutil k úsměvu a odpověděl: „No, *divného*... Jako třeba že Harlan zvládl celou cestu udržet krok s Torou.“

Tora se uchechtla. Noble vyprskl smíchy. Harlan se zamračil a koutky úst mu poklesly. Praštil Arguse do paže a protestoval: „To není k smíchu!“

Argus mu ránu oplatil a kloubem přitom zasáhl Harlanův pravý biceps.

„Au!“ vyjekl Harlan.

„Ale jdi, vždyť jsem tě nepraštil tak silně,“ bránil se Argus.

„Ale praštil,“ nesouhlasil Harlan a zvedl pěst k odplatě.

Vtom se do kuchyně vrátila Phyllis. „To stačí, Harlane. Přestaň se navážet do bratra.“

„Ale já nic neudělal!“

Argus využil příležitosti, zamrkal a mnul si rameno, aby to vypadalo, že mu právě Harlan uštědřil tvrdou ránu, po které ho bude ruka bolet celé dny.

„Promiň, Argusi,“ komentovala to Phyllis, „ale herečkou je v téhle rodině Tora.“

Argus se narovnal a po bolesti v ruce nebylo rázem ani stopy.

„Ted' sebou hod'te, všichni. A snažte se vyhýbat malérům, pokud to půjde.“

Všichni se vydali ven a přitom přikyvovali. Tu poslední větu jim Phyllis opakovala každý den, než vyšli z domu, ale podle všeho to vůbec nepomáhalo. Maléry si tuhle čtveřici vyhledávaly samy bez ohledu na to, jak moc se jim snažila vyhýbat.

KAPITOLA 2

Redstonská střední škola praskala ve švech. Chodilo do ní víc studentů, než kolik mělo město obyvatel. Každé ráno se do školy sjížděly autobusy plné teenagerů z okolních měst a vesnic. Pokud vám bylo mezi třinácti a osmnácti lety, tohle místo bylo to pravé. Budova působila vcelku moderně, spojovala všechny menší školy do jednoho obřího vzdělávacího komplexu, jehož rozpočet byl dost velký na to, aby se za něj dalo pořídit vše, co děti potřebovaly a mohly se prosadit ve světě za hranicemi Redstonu. To bylo zvlášť důležité, protože jen málo studentů zůstalo v Redstonu i po maturitě. Většina se rozhodla roztáhnout křídla a zkusit štěstí ve Vancouveru, Edmontonu nebo Calgary. Někteří se dokonce zatoulali až do Toronta, kde se zkoušeli uplatnit jako hudebníci, herci nebo jiní umělci. Smečka občas hloubala nad tím, co každý z ní po dokončení střední školy podnikne. Harlan si dělal zálusk na studium výpočetní techniky nebo informačních technologií, jak se tomu

teď říkalo. Tora byla odvážná duše a často básnila o divadelním herectví v Torontu nebo možná ve Stratfordu. Argus by nejspíš zůstal tam, kde byl, nebo aspoň tak blízko k lesu, jak by to šlo. Nejednou probíral s rangerem Brockem možnost, že by se sám stal strážcem lesa, a Brock ho od toho nikdy ani slůvkem neodrazoval. A co se týče Nobla, tak o jeho plány si nikdo starosti nedělal, protože všichni věděli, že se mu bude dařit v čemkoliv, pro co se v životě rozhodne. Ale než se mohli začít vážně zabývat podobnými věcmi, museli přežít střední školu. Vzhledem k jejich genům a výjimečným fyzickým schopnostem to byl úkol, který bylo nejlepší řešit den po dni.

Jako třeba dnes. Po tom, co vešel do školní budovy, se Harlan jenom krátce zdržel u svojí skříňky a hned spěchal do kmenové učebny. Už dřív zjistil, že kdyby se zapovídal na chodbě nebo u něčí skříňky, někteří ze studentů by brali tohle postávání jako pozvánku k provokování a šikaně. Ale i když byl teď opatrný, neznamenal to, že by byl v bezpečí.

„Tamhle je,“ ozval se hlas za ním.

Harlan se nepotřeboval otáčet, aby zjistil, kdo ho poznal. Už to věděl. V celé Redstonské střední škole byla jediná osoba, kterou během školního dne zajímalo, kde se Harlan právě nachází, a tou osobou byl Jake MacKinnon.

Už jen z toho jména se Harlanovi udělalo špatně od žaludku.

Jake MacKinnon byl pozůstatek z dob, kdy bylo šikanátorů na středních školách tucet za pětník a nikdo se jimi zvlášť nezabýval. Poslední dobou se o problému šikany hodně mluvilo, ale jen málo z těch řečí prosáklo až do školních chodeb,

kde by se změnilý v činnost. A pokud přece, Jake MacKinnon stejně neposlouchal. Ředitel Terashita jej už dvakrát dočasné vyloučil, ale zůstat místo školy doma nebyl zrovna těžký trest pro někoho, kdo počítal dny do doby, kdy bude moct ze školy definitivně odejít a přidat se k dřevařům dál na severu. Vzhledem k tomu, jak MacKinnonovi přálo štěstí, by se tam nejspíš do pěti let stal předákem a terorizoval vlastní pracovníky. Bud' to, nebo by už byl mrtvý, zabitý při barové rvačce nebo možná spolupracovníky při dřevařské „nehodě“.

„Počkej chvílku,“ houkl MacKinnon. „Chci si jenom povídat, to je všechno.“

Harlan cítil, jak se mu ježí chlupy vzadu na krku. MacKinnonovo povídání většinou přitáhlo dav, a když se rozhlédl po chodbě, viděl, že tohle povídání nebude žádná výjimka.

Jake MacKinnon začal Harlana sužovat v prvním ročníku na střední. Harlan tehdy mířil do učebny matematiky, když mu jeho učebnice najednou vyletěly z podpaží díky dobře mířenému kopnutí. Všichni se mu smáli. Harlan měl sto chutí rozervat Jakeovi hrdlo, ale právě toho rána ranger Brock celou smečku varoval, že nesmí svoje vlčí schopnosti používat na nikoho ze studentů. Takže místo toho, aby se začal rvát nebo se tyranovi aspoň postavil, si Harlan prostě posbíral učebnice a šel dál. MacKinnon si Harlanovu netečnost vyložil jako strach a od té doby si ho čas od času vybíral coby terč šikany.

„Ty se se mnou nechceš bavit?“ pokračoval MacKinnon a popošel tak, aby Harlanovi zastoupil cestu.

MacKinnonův nohsled, obr jménem Del Zotto, se tomu zahihňal.

„Nemám ti co říct,“ opáčil Harlan. To byla pravda. Kromě toho, že oba chodili na Redstonskou střední, neměl s MacKinnonem jedinou společnou věc. Málokdy byli ve stejné třídě, nikdy neměli zároveň obědovou přestávku a do školy a ze školy jezdili jinými autobusy. Pravdou bylo, že když pomineme školu, byli tihle dva pravým opakem. Zatímco Harlan byl vysoký a šlachovitý, MacKinnon byl malý, zavalitý a vážil skoro dvě stě liber*. Harlan byl rychlý a bavily ho sporty jako badminton nebo stolní tenis, zatímco MacKinnon se sotva dostal do fotbalového mužstva a poslední dva roky měl na krku roli pomocného hráče. A zatímco Harlan byl ve většině předmětů premiant, MacKinnon se v nich málokdy vůbec objevil.

„To je kravina,“ řekl MacKinnon.

Del Zotto se uchechtl.

„Dneska jsem tě slyšel mluvit v občance o Listině práv.“ MacKinnon postoupil kupředu, až se obličejem skoro dotýkal Harlanova. „To jsi mlel a mlel, bla bla bla. Myslel jsem, že nikdy nesklapneš.“

„Slečna Thompsonová se na něco zeptala. Někdo jí odpovědět musel.“

Harlan se pouštěl na tenký led. Nejen že se slečna Thompsonová na něco zeptala, zeptala se přímo MacKinnona. Když většina jeho odpovědí ohledně života, svobody a budování

* 1 libra = 0,45 kg; 200 liber = 90,7 kg

osobního štěstí zněla ehmmm nebo uhmmm, pochválila ho za znalost americké Deklarace nezávislosti. Když utichl smích, obrátila se na Harlana a požádala ho o správnou odpověď.

„Chtěl jsi ze mě udělat blbce, co?“

Harlan se snažil držet jazyk za zuby, ale už měl dost toho, jak se mu MacKinnon a Del Zotto pořád pošklebují za zády. „Toho jsi ze sebe udělal sám,“ odpověděl.

Dav, který kolem sebe MacKinnon tak pečlivě shromažďoval, se zasmál, ne s ním, ale jemu.

„Pěkně, Psí ksichte!“

Tady to bylo, MacKinnonovo eso, které si nechával v rukávu pro případ, kdy vše ostatní selhalo.

Studenti pořád buráceli smíchy, ale tentokrát se smáli Harlanovi.

Harlan na to nic neřekl. Co by také mohl? Byla to koneckonců pravda. Zatímco jeho sourozenci dostali do vínku pohledné lidské tváře, Harlanův obličej měl i v lidské podobě některé vlčí rysy: široký mopsí nos, protáhlou čelist, která trochu připomínala buldoka, a velké, lehce zašpičatělé uši posazené vysoko na hlavě. Pro některá děvčata z jeho třídy byl Harlan roztomilý, ale i tak vyvolala MacKinnonova přezdívká „Psí ksicht“ pokaždé vlnu smíchu.

„Kreténe,“ zamumlal Harlan a otočil se k odchodu.

„Cos to řek?“ zařval MacKinnon, popadl Harlana za rameno a přitáhl ho zpátky.

Harlan na to nereagoval, protože v tuhle chvíli už by stejně nic nepomohlo. MacKinnon přišel, aby Harlana ponížil, a to

už se mu z větší části povedlo. Nastala chvíle, kdy do něj bude MacKinnon rýpat a snažit se vyvolat rvačku, zatímco Harlan se jej bude ze všech sil snažit ignorovat.

„No tak,“ popichoval MacKinnon. „S pusou ti to jde dobře, jde ti to stejně i s pěstma?“

Harlan si povzdechl. Tohle byl ten pravý důvod, proč se do něj MacKinnon navážel. Dělal to, protože mohl. MacKinnon už zjistil, že ať udělá cokoli, ať Harlana jakkoliv poníží, jakkoliv ho bude provokovat nebo urážet, Harlan se nikdy bránit nebude. Nejen to, navíc se za něj nepostaví ani nikdo jiný. Proč by měli? Dokud bude MacKinnon trápit Harlana, nebude trápit nikoho z nich. Kdyby se za Harlana někdo postavil, stal by se z něj příští Jakeův terč, a to nikdo nechtěl. Projít střední školou bylo už tak dost náročné, i když jeden neměl každý den v patách Jakea MacKinnona a jemu podobné. Lepší obětovat jednotlivce – v tomhle případě Harlana – pro obecné blaho. Bylo to nízké, ale svým zvráceným způsobem to fungovalo.

„Prát se s tebou nebudu,“ řekl Harlan.

„Nebudeš? Nechceš? Nebo nemůžeš?“ odsekával MacKinnon. A pak, čistě proto, že mohl, dodal: „Pší ksichte!“

Harlan zavrtěl hlavou. „Nebudu.“ Cítil, jak ho zevnitř drásají spáry vzteku. Kdyby to sám sobě dovolil, mohl by změnit podobu, roztrhat ten pytel sádla před sebou na kousky a rozhrýzat jeho kosti. Ale nemohl, kvůli slibu, který dal rangeru Brockovi – muži, kterému on i ostatní členové smečky vděčili za život.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vlčí smečka: Vlk samotář.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.